PÁRMENION: Soha!
DEMETRIOSZ: De ő is megkérdezné: Alexándrosz istensége: zsákutca?
PÁRMENION: Benne vagytok.
DEMETRIOSZ *(az őrséghez):* Vigyétek!

Az őrség elvezeti Pármeniont. Nyomában Kleitosz, Demetriosz, Lysimachosz. A színpad néhány pillanatig üres. Távolról a halottas menet dobszava, Kalliszthenész jön, leteszi könyvét a szobor talpazatára. Magába roskad. Éanna jön, majd Bétisz, ifjú Besszosz és Szúzia.

ÉANNA: Pármenion! Pármenion! Thálesz imáját, a nászindulót koporsóban viszik. Babilonba viszik. Uram, hol van Pármenion?
KALLISZTHENÉSZ: Pármenion? Ott... azazhogy... nem tudom... Sándor koporsója mögött bizonyára... De nem... Pármenion ittmarad.
ÉANNA: Ittmarad, jótékony istenek! Álmaikból az emberek mind kimenekültek, és te szembejöttél velük félelem és emlékezet nélkül. De mondd, hol találom?

Erős dobszó a közelből.

KALLISZTHENÉSZ: Nem... nem tudom, lányom. Csak azt tudom, hogy teveled Pellába készült, bejárni még egyszer a gyermekkor füves tereit. És hiába figyelmeztettem. Nem akart elmenekülni. Ó, be konok... istenek, be konok... Nem találtam szavakat a meggyőzésére. *(Sír.)*

Szúzia sikolya. Éanna is az ablak felé indul, ahonnan a térre kilátni.

ÉANNA *(az akasztófára nézve):* Istenek, én földre döntött isteneim! Anyám, nem ismertelek, most az egyszer szólj hozzám és mondd, hogy nem igaz, nem lehetséges. Apám, Szúzia, Besszosz, mondjátok, hogy nem igaz, nem lehetséges! Valaki játszik velünk, apám, az ujján pörget a halottak kegyetlen közönyével. Valaki játszik velünk, de miért ilyen kegyetlenül? Nem szóltok, egyikőtöknek sincs szava hozzám. Ki fog nekem válaszolni, édesapám? Ki mondja meg, hová meneküljünk az álmainkból is, én kedvesem, te hű Pármenion?

Gyors függöny.
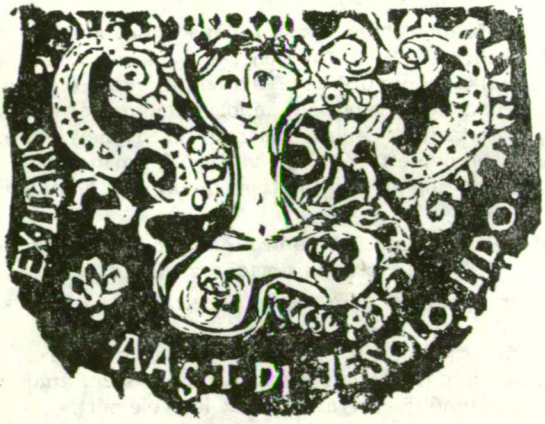
VÉGE